

Esra Aġaoġlu

• SİMENDİFER •

ÇOCUKLARI

TUHAF İPUÇLARI

ilk genç
E
TIMOS

TUHAF İPUÇLARI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
Editör Cansev Ayanoğlu
Kapak ve İç Tasarım Esra Burak

1. Baskı Eylül 2019
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-605-082-288-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@gentimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 4042

ŞİMENDİFER ÇOCUKLARI / 6

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2019 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

KAYIP DEFTER / 13

GERÇEK BİR GİZLİ GÖREV / 21

TUHAF İPUÇLARI / 33

ŞAŞIRTAN DELİL / 39

BEYAZ PARMAK İZLERİ / 47

DEĞİŞMEZ ŞÜPHELİ: OZAN / 57

YENİ BİR OLAY MI? / 79

KUSURSUZ SUÇ VAR MIDIR? / 89

HİKÂYEDEKİ KAHRAMANLAR

EFE

11 yaşında.

Maceraya atılmaya çok heveslidir, aynı zamanda mantıklı, sağduyulu ve soğukkanlıdır. Babası Yalnızardıç Tren İstasyonu'nun şefidir. İstasyon lojmanında otururlar.

AYŞENAZ

12 yaşında.

Basketbol oynamayı ve bisiklete binmeyi çok sever. Kargo pantolon ve şapka vazgeçilmezleridir. Tabiat ve hayvanlarla iç içe yaşamaktan çok hoşlanır. Bunun için sık sık eski izci olan babasıyla çadır kurup, kamp yaparlar.

SELİM

11 yaşında.

Matematikte iyidir, bilgisayar ve teknolojiyle çok ilgilidir. Fotoğraf makinesini yanından ayırmaz. En önemli özelliği çok dakik olmasıdır. Bu yüzden saatini kolundan çıkarmaz. İkizi Kerim'den gözlükleriyle ayırt edilir.

KERİM

11 yaşında.

Selim'le tek yumurta ikizi. Biraz dalgın ve sakardır ama şaşırtıcı bir hafızası vardır. El kuklaları yapar, her kuklasını farklı farklı seslendirmekten keyif alır. Ayrıca resim yapmayı ve karikatür çizmeyi çok sever.

ASYA

10 yaşında.

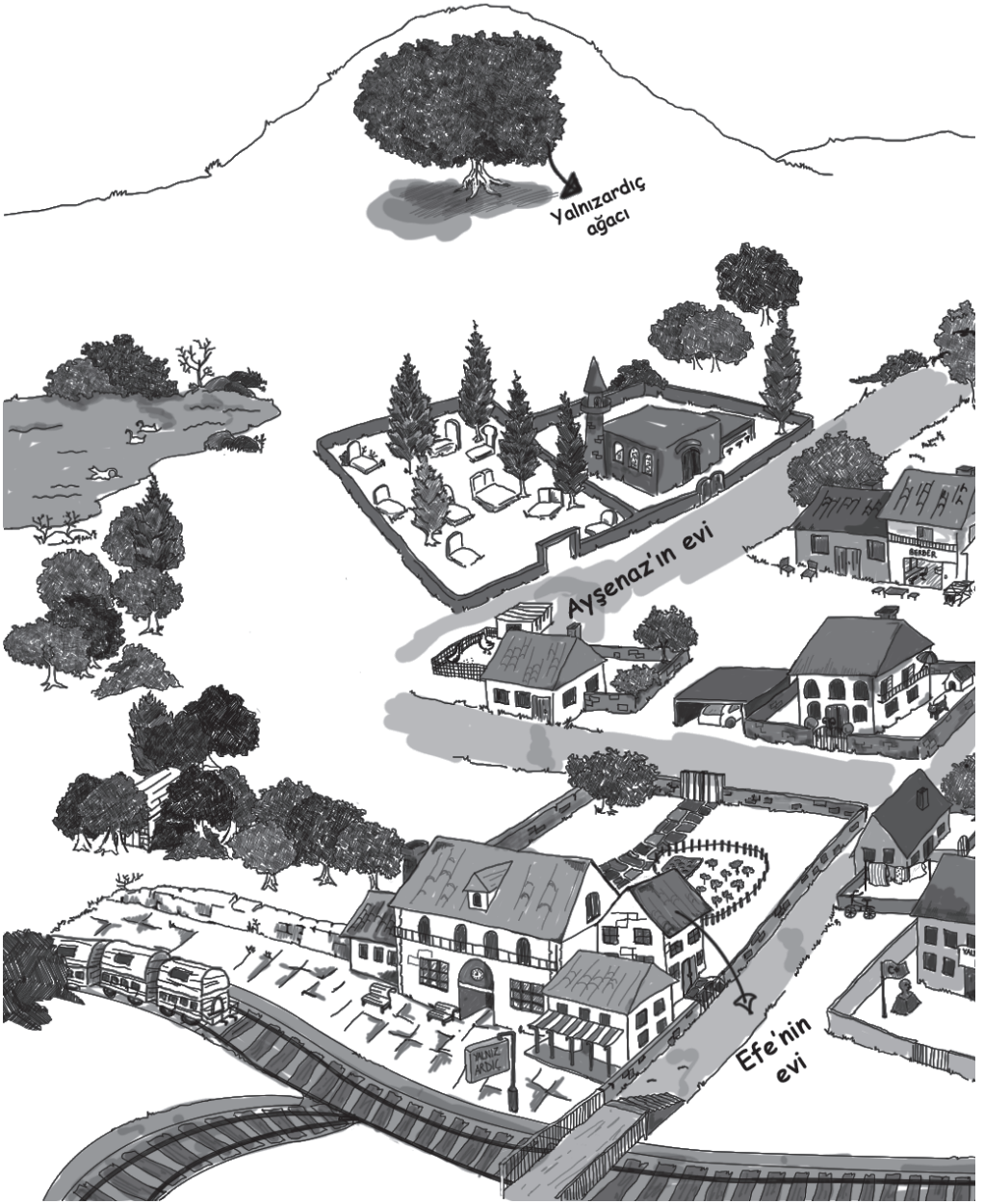
Kitap okumayı ve elma yemeyi çok sever. Bu yüzden arkadaşları ona "elma kurdu" der. Az konuşur ama söyledikleri yerinde ve doğru şeylerdir. En karmaşık durumlarda bile sakin ve yapıcı davranır.

HANDE

10 yaşında.

Çok dikkatlidir; kimsenin fark etmediği önemli detayları o yakalar. Yanında her zaman renkli bir not defteri ve kalem taşır. Aklına gelenleri unutmamak için kaydeder. Süslü tokalar takmayı, rengârenk kloş etekler giymeyi sever.

1. Bölüm **KAYIP DEFTER**

“Anneee! Defterimi bulamıyorum.” Hande, odasındaki bütün çekmeceleri, dolapları açmış, yana yakıla yanından hiç ayırmadığı not defterini arıyordu. Baktığı hiçbir yerde bulamayınca, bitkin ve keyifsiz bir hâlde yatağına oturdu. Umutsuzca yine annesine seslendi. “Of yok işte yok, Ahmet almıştır kesin!”

Annesinin mutfaktan sesi duyuldu. “Kızım, kardeşin durup dururken neden alsın defterini? Ayrıca tahminde bulunmak yerine gidip kendisine sor.”

Hande omuzları düşmüş hâlde kalktı ve salona ilerledi. Altı yaşındaki kardeşi Ahmet, yere oturmuş arabalarıyla oynuyordu. “Ahmet, defterimi sen mi aldın?”

Ahmet başını oyunundan kaldırmadı bile. “Niye alayım senin defterini? Hem kız defteri o, çok çirkin.”

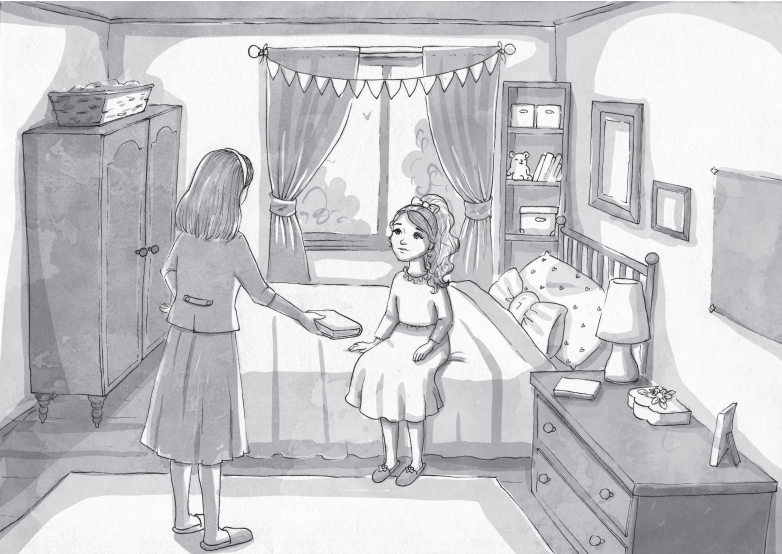
Hande söylenerek odasına döndü. “Of, nerede bu defter? O olmadan çıkamam ki dışarı.”

Çok geçmeden annesi görüldü kapıda. “Al bakalım bunu kullan,” diyerek kızına siyah kaplı bir bloknot uzattı.

“Ay, hayatta olmaz,” dedi Hande.

Annesi yeni bir teklif getirdi. “Ne yapalım, artık kırtasiyeden alırsın yeni bir tane.”

Bu fikir Hande’nin keyfini yerine getirmişti çabucak. “Harika bir fikir!” diye el çırpı. “Hem Alihan ağabey, Ayşenaz’ın arkadaşayım diye bana en güzellerinden mutlaka ayırıyor.” Nazlı nazlı annesine döndü, “Hemen gidip alabilir miyim anne? Biliyorsun

defterim olmadan kendimi eksik hissediyorum.”

“Öyle mi küçük hanım. Hadi git al bakalım. Gelirken kardeşine de bir boyama kitabı al ama.”

Hande neşeyle ayağa fırladı, “Tamamdır,” diyerek annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Sonra vagona da uğrayabilir miyim, haftalık ŞÇ toplantısı var da?”

“Hımm, şu gizemli ŞÇ. Hâlâ kimseye söylemiyor musunuz ŞÇ ne demek?”

“Çok üzgünüm anne ama söyleyemem, söz verdik. Yoksa senden hiçbir şey saklamam bilirsin.”

“Öyle olsun bakalım, giderken çocuklara birer dilim kek götür istersen.”

“Çok iyi fikir, görünce çok sevinecekler,” diyerek mutfığa koştu. Hande götüreceği kekleri özenle hazırladıktan sonra, saçlarını düzeltti, ayakkabılarını sildi, çantasını hazırladı ve dışarıya çıktı.

Yalnızardıç kasabasında tek bir kitapçı vardı. Kırtasiye malzemelerinin de satıldığı dükkân, Hande ve yakın arkadaşı Asya'nın kasabada en sevdiği yerlerden biriydi. Hande çeşit çeşit kalemlerini, rengârenk silgilerini, süslü not defterlerini; bir kitap kurdu olan

Asya ise okuma listesindeki kitaplarını hep buradan, Ayşenaz'ın abisi Alihan'ın çalıştığı kitapçıdan alırlardı.

Hande, Şen Market'in yanındaki dükkâna girince ilk önce gözlerini kapatıp keyifle derin bir nefes aldı. Kâğıt kokusunu içine çekerken kokulu silgilerin değişik aromaları da geldi burnuna. Bir koku daha vardı, tanıdık bir koku. Birkaç kez yüzünü buruşturarak kokladı ve gözlerini açtığında tahmin ettiği şey ile karşılaştı: Hüdaverdi... Loş dükkânda az ileride ördek Hüdaverdi ve Şarlo duruyordu. Ve bu ördek belli ki birkaç gündür yıkanmamıştı. "Merhaba Şarlo ağabey," diyerek yanlarına gitti.

"Hande merhaba, hiç şaşırmadım seni burada gördüğüme..."

"Ama ben şaşırdım seni yani sizi burada gördüğüme," diyen Hande önce Şarlo'ya, sonra vaklayan Hüdaverdi'ye baktı. "İstasyonun kâğıt kürek ihtiyaçları var da onları almaya geldik."

Hande tezgâhın arkasındaki Alihan'a döndü. Arından "Merhaba Alihan ağabey," dedi.

"Merhaba Hande. Çok güzel yeni kalemler ve silgiler geldi."

"Teşekkür ederim, onlara şimdilik ihtiyacım yok. Acilen bir not defteri almam gerekiyor ama," diyerek defter bölümüne gitti ve sabırla tek tek incelemeye koyuldu.

